Finala de pe tărâmul explorării

On Mai 14, 2012

Fă dovada propriei tale măreții, fără să te pierzi în labirintul unei personalități cu extrem de puține înzestrări empatice.

Filmul *"Meet Joe Black (1998)"* . Ultima cină, împreună, toți membrii familiei, cu numai câteva zile înainte de evenimentul mult așteptat: petrecerea de aniversare a marelui om de afaceri Bill Parrish.

Dar Bill era singurul de la masă care nu părea deloc entuziasmat de eveniment. Bărbatul acesta ordonat în tot și în toate, își stăpânește chiar și în clipele de relaxare, în mediul familial, fiecare nerv al feței. Pe figura lui impozantă, plăsmuită parcă dintr-un aliaj rezistent la schimbare, oglindind cea mai desăvârșită combinație de două tipuri umane, identice prin tăria pe care o răspândesc în jur – al savantului, care nu sfidează nicio lege, și al judecătorului care sancționează fără milă orice mică greșeală – nu se poate zări niciun zâmbet.

Leadership: Ești pe cale să-ți dezvolți o mentalitate egoistă și disprețuitoare în încercarea de a-ți ascunde vulnerabilitățile și de a te proteja de descumpăniri ulterioare?

Fiica lui cea mare, Allison, pregătise mini-tortul, iar el, singurul om pe care-l admira cu adevărat, nici măcar o felie nu voia să guste. Ca și cum cineva i-ar fi încremenit cu puterea unui singur gând fiecare gest, fiecare tresărire a inimii sale, fărâmițându-i decisiv orice urmă de simțire. Biata femeie, nefericita victimă a unei nepăsări covârșitoare, istovită de furtunile interioare care îi răscoleau întreaga fire, își trage ochelarii de soare pe ochii întristați, sperând să-și ascundă lacrimile care curg nestingherite ca un râu de apă vie din care emană toată puterea ei, și de care nimeni nu se încumetă să se atingă.

- "The goddamn party ! " Ați auzit? Nu-i pasă deloc ! De ce mă mai chinuiesc? Încerc să pregătesc în numai două zile petrecerea secolului pentru tatăl meu, iar lui nici că-i pasă ! "He doesn't give a shit ! " exclamă ea cu tărie.

După cum Sigmund Freud și-a ratat nu numai cariera academică, ci și practica medicală prin împotrivirea lui față de metoda mecanică a neurologiei, tot astfel marele Bill Parrish, precis ca un matematician în toate planurile sale, autoritar în toate palierele vieții sale sufletești, era pe cale să-și piardă și ultima brumă de bun simț, ultima fărâmă de respect pentru tot ceea ce însemna "noi" în sânul familiei sale - prin atitudinea lui nepăsătoare față de străduințele fiicei lui.

Leadership: Te pierzi în labirintul unei personalități cu extrem de puține înzestrări empatice?

Un lider care are puterea să producă schimbarea, și care o produce cu acea frenezie a descoperitorului, surprinde manifestările cu totul materiale, cele mai puțin aparente, a lumii lăuntrice, morale și sufletești a celor din jur – dar mai întâi își încarcă el însuși, la maximum, necontenit, bateriile morale, sufletești care îi alimentează existența.

Așa cum un scriitor se strecoară în făpturile miilor de personaje ale sale și se pierde în labirintul existenței lor, trăind viața lor, tot astfel un individ ca să se apropie de excelența în arta conducerii trebuie mai întâi să-și comunice emoțiile în mod pozitiv, să le recunoască

atât pe ale lui cât și pe ale celorlalți - fără să se piardă în labirintul unei personalități cu extrem de puține înzestrări empatice.

Personalitatea poate să reprezinte o indulgență trufașă, aproape disprețuitoare față de cele necunoscute care te blochează în deciziile tale, sau poate fi esența unei realități din care nu poți scăpa. Depinde de felul cum răspunzi la acțiunea neașteptată și la neprevăzutul care modelează orice valoare a ta de referință.

Dintr-o dată omul cu inimă de piatră, omul nestrăbătut de nicio emoție – sau poate de una impură, nefiltrată de rațional și moral, el care traversa criza "nerecunoștinței" - își deschide la un singur acord de voință, inima. Sesam, deschide-te ! În ochii marelui Bill Parrish, mai înainte atât de reci, se ivește într-o clipă, ca la comandă, scânteia înțelegerii, sclipitoare ca un diamant. Își simțea, așa cum razele soarelui mângâie lin pământul, toată făptura reînnoită de emoții și energie pozitivă.

Dar cine? Cine i-a răscolit micuța cămăruță a sufletului? Cine, ce anume, cu ce forță i-a reparat defecțiunea majoră a inimii făcând ca aceasta să pompeze din nou, continuu, liniștitor, o cantitate imensă de emoții eliberatoare, cu vibrații foarte înalte precum bucuria, dragostea, rațiunea, acceptarea?

Bill săvârșește minunea: ia o felie din tort, o gustă cu acea plăcere a omului care găsește și soarbe fluidul tămăduitor al bolii necunoscute care îl afectează, închide ochii încet, respiră profund, simțind parcă cum leacul își face instantaneu efectul – apoi, Evrika ! Ce bun este tortul ! Şi ce reacții benefice are medicamentul care îndulcește firea omului ! Căci în clipa următoare Allison tresare de bucurie, își șterge lacrimile, își potolește sufletul zbuciumat; apoi gestul lui este salutat și urmat de ceilalți membri ai familiei, care se încumetă a gusta din același minunat tort, din aceeași tip de esență vie.

Leadership: Îți suprimi năzuința spre virtute din pricina căutării cu orice preț a unui moment de deconectare de la ceea ce fusese până atunci viața ta?

Dacă nu vrei să te rezumi doar la statutul de lider, ci la a fi un om de calitate, atunci fă tot posibilul să nu te îmbolnăvești de boala "fugii de sine". Asumă-ți întreaga responsabilitate pentru toate emoțiile îți limitează performanțele. Aceste emoții transmisibile, pe care le trăiești în rând cu ceilalți oameni, te încearcă la orice pas, la orice vârstă, te atacă în împrejurările cele mai delicate, punând piedică puterii tale de a empatiza, îngreunând parcurgerea drumului tău optim spre excelență.

Fuga de sine, departe de limitările ignoranței față de lumea din jur, este o încordare a trăirii instinctive față de experiențele noi, o încordare care nu cedează în fața niciunei atracții. Ea se formează atunci când nu reușești să optimizezi posibilitățile privind abordarea și afirmarea autonomiei tale ca om de mare finețe intelectuală.

Ești eficient în zonele pe care ai nevoie să le înzestrezi? A încerca să trezești ecourile propriului tău Eu, fără să găsești răspuns la întrebarea: " *De ce nu sunt compatibil prin felul de a gândi și simți cu ceilalți oameni?* ", este ca și cum ai vrea să tămăduiești bolile sufletului strict pe cale medicamentoasă, fără să aplici în prealabil nicio terapie sufletească.

Dacă te împotrivești realității care te face să fii așa cum ești, ca un abil calculator care își face bine socotelile, căutând să te agăți cu orice preț, în mod egoist, de o abordare care nu te definește, dezacordându-te de latura profund umană care atinge și emoționează pe cei din jur, atunci granițele dintre leadership și viața ta vor deveni permeabile.

Virtutea este calitatea de a rămâne la înălțimea propriei măreții chiar și atunci când te cobori la nivelul unei trăiri care se consumă.

Finala de pe tărâmul explorării desemnează acea rampă de lansare pentru tine însuți, pentru Eul tău care se lovește constant de refuzul propriu, ca de un zid construit din indiferență, din inconștiență, superficialitate, ori dintr-un fel de amorțeală bolnăvicioasă - de a te conforma celor mai de preț emoții și simțăminte, de a înainta fidel pe drumul măreției. Explorează-ți sinele înainte de a produce schimbări în garnitura sufletească a celorlalți oameni.

Important nu este tabloul de pe perete, ar spune un artist, ci întregul mediul înconjurător, șirul de experiențe, pozitive sau negative al conștiinței tale, care îți modelează personalitatea – căci tocmai conștiința, această piatră de hotar a leadershipului, îți încarcă spațiul interior cu fluidul binefăcător al schimbării și dezvoltării tale spirituale, dictându-ți ce și cum să faci, să te comporți, să spui, să iubești sau să urăști – ce anume să scoți la iveală, ce anume să ții ascuns.

Fă dovada propriei tale măreții, fără să te pierzi în labirintul unei personalități cu extrem de puține înzestrări empatice.

Source: https://neculaifantanaru.com/finala-de-pe-taramul-explorarii.html